

Ztráty

Jickson

žiju sám se sebou, ale na druhou stranu se vůbec neznám
ale co moc dobře vím, že nesnáším ztráty
nenávidím ztráty!

nechci ztráty, nehodlám prostě ztrácet
asi si nikdy nesmírím s tím že k životu patří ztráce.
proto pořád prohrávám ve své niterní válce
se svojí hlavou která ví že v životě budu ještě muset hodně ztrácet
je těžký vzdát se
věci který sem už jednou našel a snažil se je uchovat ve svém srdci
tak aby jim nikdy nevyhasl plamen
mám inventáře plný sentimentu a velice
často se oddávám jako sensei lásce
nejsem stroj a slzy nejsou pro mě ukázkou
toho že jsem slabej je to vášeň
se kterou miluju život a to všechno jenom díky trávě
pamatuju na ten plamen jako dnes
kdy mi otevřela třetí oko
dřív sem žil bezhlavě jako blázen
asi by to šlo i z kopce
ale řekla mi stop
přestaň svojí duši zbytečně srážet
vnímej víc sebe ale možná došlo k tomu
že moje druhý já teď zabíjí mě
asi sem blázen ten život potom už nebyl stejnej
teď mě děsí usnout a ptám se sám sebe
je můj život je jen sklo
který drží jen tenkej vlasec
a když přetrhne se roztláčí se o zem
mí vzpomínky jsou každej střípek toho bordelu kterej zůstává zapáchnutej v m
ý hlavě (v mý hlavě 2x)
někdy mě děsí prodírat se tím jak starym kalendářem
myslet na minulost která je odrazem času
kterej nechytáme, chci to vidět víckrát ostře
jak přes filmovej pásek
kterej si přetočím kdykoliv chci
a ty chvíle prožiju zase
asi nebál bych se ani špatných sraček
protože mě nakonec posunuli a poučili jak dá se jít dál
nehodlám vzdát se svejch chyb
sem člověk jako každej
ale vymlouvat, nehodlám se
vím jen že nechci přiliš zbytečně ztrácet
je to rok co moje duše zažila první hlubokej zářez
kdy odešel táta mého táty a já ho viděl poprvé brečet
pocítil sem že asi neúprosně stárnem
bílej sníh padal na zem, ale já jsem ze vnitř krvácel
došlo mi to že i jednoho dne přijde stejná situace
sví rodiny, svejch lidí a svého života nehodlám vzdát se
ale jednou přijde ten kterej řekne: zbal se, padáme!
pořád si říkáš že ještě na to není ten čas ztrácet
ale zdá se že ten kdo život bere
žije v jiným časovym pasmě
neptá se a přijde a vytrhne mi to vše z mejch rukou
je to neúprosnej řád kterej obejít nejde
někdy stává se to že sám sebe podrážím a malicherně
začnu věci ztrácet

pak toho lituju a chtěl bych věci vratet
ale nedá se čas běží neúprosně a mizí někde v dálce
je to jak kámen kterež ubíjí mně
i když můj plamen plane dál
a vosk hoří až do konce a nevím jestli ještě něco přijde
je jen na nás jestli v něco věříme
jak sami o sobě smýšlíme